
Παρασκευή, 25 Μαρτίου 2011

[Ως πότε...](#)

Γράφει ο Δημήτρης Φεργάδης

Όταν μετά από χρόνια πολλά οι γερανοί θα «αποκαλύψουν» τους στυγερούς δολοφόνους του Ίβικου, η Κόρινθος, πιθανώς θα είναι «μια έρημη χώρα». Κι εμείς, ένα κενό ή στην καλύτερη περίπτωση μια ολιγόλεξη, θλιβερή αναφορά σε υποσημείωση της ιστορίας. Με κορωνίδα την υποκρισία, την ατολμία και την ιδιοτέλεια.

Ξέρουμε. Όμως κρυβόμαστε. Γιατί φοβόμαστε. Μην χάσουμε λέει, την πικρή ζωή που μας χορηγούν σε δόσεις, οι αγοραίοι πολιτικοί. Και που, όπως επίσης πολύ καλά γνωρίζουμε, είναι τα ίδια τρακτικά λαμόγια, οι ίδιοι αρουραίοι κοτζαμπάσηδες και αγάδες, που με διάφορα προσωπεία, πραγματικοί κυβερνήτες των κυβερνήσεων, καταληστεύουν τον τόπο από ...ιδρύσεως Ρώμης.

Και το χειρότερο. Εμείς, ναι εμείς... οι, εν πολλοίς, διαμαρτυρόμενοι, όπως φαίνεται «δια το φαίνεσθαι» είμαστε αυτοί που επιλέγουν «ελευθέρως» κάθε φορά τους βάρβαρους βιαστές τους. Ναι, αυτούς που ασελγούν πάνω στα τρυφερά όνειρα των εφήβων.

Και ...σιωπούμε. Χωρίς ενοχές. Οι αθλιέστατοι. Φρόνιμα, αφήνουμε τον ιστορικό του μέλλοντος να αναλάβει τις ευθύνες ερμηνείας συμπεριφορών του σήμερα. Και θεωρούμε αυτό το κακό, μικρό!!! Κι έρχεται, ταμάμ, στην περίπτωση η δηκτική φράση του P. P. Pazolini «Δε είναι που δεν μας μιλάνε οι νεκροί. Είναι που εμείς δεν του ακούμε».

Όταν πριν δυο χρόνια περίπου, έγινε φανερό πως για να σωθεί και συντηρηθεί η ακραία κερδοφορία του κεφαλαίου έπρεπε η εργατική τάξη να πάει σύντομα, φρόνιμα και νηστική στον ...παράδεισο, οι ντόπιοι Κουϊσλινγκς, τα τσιράκια τους, μαζί και το ΔΝΤ/ΕΚΤ άδραξαν ...την ευκαιρία. Ανέλαβαν πρόθυμα την εργολαβία επιτάχυνσης των ρυθμών περαιτέρω πτώχευσης των πτωχών. Και σε μεγάλο βαθμό τα κατάφεραν. Σύντομα και «αναίμακτα» ο εργατικός μεσαίονας, ο παγετός, η στάχτη και ο καπνός σκέπασαν τις στέγες των σπιτιών μας. Πολλοί, τότε, πίστεψαν πως «ήρθε το πλήρωμα του χρόνου» και πως επιτέλους σύντομα θα βλέπανε «τον Χριστό φαντάρο».

Ο υπογράφων είχε γράψει ένα προτρεπτικό κείμενο με τον εύλωτο τίτλο «Θυμώστε», πολύ. Πίστευε πως θα γινόταν ...best seller. Ότι θα δημιουργούσε, βρε αδελφέ, σε κάποιους, κάποιες ενοχές. Τίποτε, όμως, δεν έγινε. Η προσδοκώμενη ριζοσπαστικοποίηση του πολίτη δεν ήρθε. Ούτε γρήγορα, ούτε αργά. Και ο προβληματισμός λίγων (;), πολλών (;) έγινε έντονος. Και η συνακόλουθη

απογοήτευση, γραμμές τραίνου που δεν βγάζει σε σταθμό.
Και αναρωτιέσαι. Ο θεοποιημένος ή δαιμονοποιημένος οικονομικός παράγοντας, από μόνος του, επαρκεί για την ριζοσπαστικοποίηση του λαού; Μήπως είναι αναγκαίες και κάποιες άλλες διεργασίες και νοητικές επεξεργασίες που να «διεγείρουν» και άλλα κέντρα του εγκεφάλου, πλην αυτών «του ορθολογικού» και της «τετράγωνης λογικής»;
Ως πότε... όμως; Ως πότε... Ως τότε... Ως τότε:
που θα καταλάβω
που θα καταλάβεις, ...
που θα καταλάβουμε, πως πρέπει...
«Να αγαπάς την ευθύνη. Να λες: Εγώ, εγώ μοναχός μου έχω χρέος να σώσω τη γης.
Αν δε σωθεί, εγώ φταίω.
Να αγαπάς τον καθένα ανάλογα με τη συνεισφορά του στον αγώνα.
Μη ζητάς φίλους – να ζητάς συντρόφους.
Να ‘σαι ανήσυχος, αφχαρίστητος, απροσάρμοστος πάντα. Όταν μια συνήθεια καταντήσει βολική, να τη συντρίβεις. Η μεγαλύτερη αμαρτία είναι η ευχαρίστηση.
Που πάμε; Θα νικήσουμε ποτέ; Προς τι όλη τούτη η μάχη; Σώπα! Οι πολεμιστές ποτέ δε ρωτούνε!» [1]
Απλά πολεμούνε. Όμως, με νου. Και με λογισμό...
Για τα δίκια τους. Για τα δίκια μας.

Σημ. [1] Νίκος Καζαντζάκης – ΑΣΚΗΤΙΚΗ. Κεφ. ΣΚΑΛΟΠΑΤΙ: ΕΓΩ.

Αναρτήθηκε από ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ στις 10:47 π.μ.
Ετικέτες [ΣΚΕΨΕΙΣ](#), [ΦΕΡΓΑΔΗΣ](#)